

Însemnele unei epoci de măreață istorie: EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU

Vorbim azi de o Românie modernă, de o nouă Românie, clădită prin efortul eroic al poporului, prin munca sa plină de abnegație, prin vocația sa de constructor și aceste cuvinte ar trebui, de fiecare dată, să le detaliem spre a fi citi mai cuprinzător înțeles. În adâncimile lor, în structurile pe care le acoperă. Ar mai trebui, de asemenea, să corelăm aceste transformări spre a pune și mai bine în lumină viziunea integratoare ce le-a generat, altitudinea dominantă care le-a făcut posibilă. Fiata de holar, horna de suflet și conștiință pentru noua Românie se cheamă Congresul al IX-lea al partidului, iar cititorul acestei Românie moderne — Nicolae Ceaușescu. Marile deschideri ale Congresului al IX-lea au pornit de la o realitate istorică, afirmată și confirmată de-a lungul milenare existențe a poporului nostru: sentimentul demnității noastre ca popor, ca națiune. Este meritul incontestabil al secretarului general al partidului de a fi analizat și a fi trasat ca principală linie a dezvoltării noastre economice, sociale și politice realitatea românească, tradițiile și specificul ei. De aceea, marile proiecte și marile realizări au purtat și poartă pecetea inconfundabilă a geniului creator al poporului nostru care, fără a face din acest fapt o demonstrație în sine, a arătat ce poate face puterea minții și a brațului oamenilor liberi și demni, într-o patrie liberă și demnă.

Dănuind cit timpul

A fost mai întâi un vis pornit dintr-o stampă ce înfățișa corăbii plutind, incredibil pentru cei ce știu partea asta din țară, prin inima Dobrogei. Au fost mai apoi nenumărate proiecte ce cunoșteau perfect importanța croșii unui drum nou către mare pentru apele Dunării. A fost o încercare și iarăși o perioadă de tăcere. Sau numai de aduceri aminte privind seceta vale Carasu și un dram de poezie în știința că sub arida Dobroge se află un riu subteran pornind din munții Vrancei spre a se vărsa în mare aproape de Agigea. Pentru ca, mai apoi, să fie o desfășurare de oameni, de utilaje, de acurii voltaice ale inteligențelor supuse unei probe de foc — trasarea Canalului și rezolvarea tuturor problemelor mici și mari — așa cum nu se mai văzuse. Practic, economia românească își dădea primul și mare examen. S-au scris cărți de reportaje și se vor scrie cărți de literatură cu acest subiect, s-au făcut filme și, probabil, se vor mai face pornindu-se de la marea epopee a magistralet elbaste și meru vom avea senzația că, totuși, nu s-a spus totul, că mai sînt povești adevărate ce merită a fi consemnate, că nu pe de-a-întregul s-au depistat resorturile ce s-au declanșat în mii, în zecile de mii de oameni ce au participat în construcția unei căi navigabile între Dunăre și Marea Neagră*, după cum spunea secretarul general al partidului la 26 mai 1984. România își modifică geografia prin apariția acestei căi navigabile de 64 km, traversind cel mai vechi și mai însetat pământ al său — Dobrogea, făcînd dovada maturizării sale depline, căci pe proiectul și realizarea Canalului stă scris: numai și numai prin forțe proprii. Examenul, odată câștigat și încă cu brío, avea să genereze o pleiadă întreagă de constructori specialiști în astfel de lucrări, astfel încît un alt canal navigabil — Poarta Albă—Mîdla—Năvodari de 30 km avea să fie finalizat în aproape 3 ani pentru ca epopeea să fie continuată azi pe Argeș spre a se împlini un alt vis purtat prin veacuri: Bucureștiul-port!

Noctalgic, dar desigur cu mîndrie, constructorii își îndreptă privirile și admirația spre prima lucrare de anvergură? Canalul Dunăre—Marea Neagră. Acolo, în anii aceia, poate încărcăți de îndoieli și de nerezuite pasageri, și-au dat proba mare a hărțăției și cutezanței. Au câștigat-o. Sint mîndri și ca orice constructori ușor melancolici: ceva din sufletul lor a rămas acolo.

2000

2000. O cifră impresionantă indiferent ce-al numără, de aici și emoția cu care ne pregătim să întîmpinăm anul 2000, dar și mai impresionantă cînd ea însumează întreprinderile noi create în ultimii 20 de ani, amplasate în centre de tradiție muncitorească, în localități fără nici o tradiție industrială, în cele 180 de noi platforme. Marea construcție a Canalului Dunăre—Marea Neagră nu ar fi fost posibilă fără această solidă bază economică, fără posibilitatea producerii în țară a tuturor utilajelor, a ansamblurilor și subsansamblurilor necesare lucrărilor de artă — ecuze, poduri, porturi — ce s-au ivit în această constelație. Amplasate armonios în întreg teritoriul țării, întreprinderile noi create, platformele, marile platforme industriale au creat posibilitatea valorificării superioare a resurselor de materii prime din fiecare zonă, dar, mai presus de acest fapt, au creat posibilitatea valorificării resurselor umane, potențialului creator din fiecare zonă a țării, din fiecare localitate. A fost revitalizată viața, dormitînd prăfuită și fără ambiții, din orașele cu aspect marcat profund de așa-zisele industrii locale, din orașele care-și concentrază atenția și interesul numai către o singură unitate economică mai mare, din zone ce păreau sortite a fi mereu în planul al doilea în privința dezvoltării lor pe verticală. A fost creată o paletă largă a profesioniștilor, a specialiștilor, stîrnind orgolii, ambiții tehnice și științifice. Mii de oameni ce-au participat la construcția Canalului au venit cu experiența muncitorească dobîndită în zonele și localitățile lor. Zecile de institute de proiectări și cercetări ce și-au unit eforturile spre a da contur măreței lucrări trecuseră prin examenele proiectării altor și altor lucrări. Cine va urmări știrile, evenimentele cuprinse în paginile ziarelor din ultimii douăzeci de ani va fi frapat, fără îndoială, de asocierile-șoc dintre unele produse și locul apariției lor — cristal de Bistrița, oțel de Călărași, oțel de Tirgoviște, aluminiu de Slatina, armături industriale din fontă și oțel de Zalău, utilaj greu de lași, tractoare de Miercurea Ciuc, tricotaje de Cehu Silvaniei, toate acestea desemnînd o nouă hartă economică a României, fără de care nu ar fi fost posibilă nici noua ei hartă geografică.

Arhitectura noilor orașe

Un fapt aparent mărunț conturează o realitate cu adînc semnificații: gările, țintuite în loc, în același loc, au început să se

mute. Tot mai multe orașe au simțit că fiind imperios necesar să-și adoevzeze noul trafic la noua dimensiune. Gara din Zalău s-a trezit la un moment dat în chiar centrul orașului. A fost reasată cîțiva kilometri mai la margine spre a-și îndeplini cu adevărat funcția prescristă. De la fosta gară la actuala gară (care s-a mai despărțit apoi în gară de călători și în gară de mărfuri) se întinde platforma industrială. Dar nu numai ea: pentru că în jurul platformei au apărut cartierele Dumbrava (cu diverse diviziuni). Dezvoltarea industrială a atras după sine dezvoltare corespunzătoare a spațiului de locuit, de agrement, de comerț, de cultură. Unele orașe și-au dublat în cîțiva ani numărul locuitorilor. Au venit oameni tineri, deci a fost nevoie de grădinițe, de școli. Liceele au început să pregătească serii întregi de tineri specialiști în noile profesii ivite odată cu apariția platformelor industriale. Acest fapt a presupus noi clădiri, noi ateliere-scoală, noi cămine. S-au întemeiat familii și au crescut cerințele. Viața, odată pornită, își are logica ei în care angrenează tot ceea ce o susține și trebuie să o facă mai frumoasă. Așadar, s-a simțit nevoia unei noi arhitecturi a orașelor, s-a făcut simțită nevoia dublării, triplării debitului de apă captat pentru cerințele locuitorilor, lărgirii străzilor și modernizării lor. Un oraș este un angrenaj complex care își arată la suprafață numai o primă parte: blocurile, cartierele, magazinele, centrele de cultură și creație, parcurile. Dar, pentru toate acestea a fost nevoie și este continuu nevoie de o complicitate rețea de îmbunătățiri, de modernizări. A unor structuri și utilaje care au drept finalitate: îmbunătățirea și modernizarea vieții oamenilor. Pe aceeași linie, au intervenit conturarea personalității fiecărui

Eftimie Medgidăci : „O nouă platformă industrială”

oraș (cum ar fi finitinele ce domină Drobeta-Turnu Severin sau cele trei centre ale Băii-Mari, spre a da doar două exemple), păstrarea tradițiilor arhitectonice (cum se întîmplă la Suceava, Fogășii sau Miercurea Ciuc, larăși numai cîteva exemple), o mai acută nevoie de a se construi și plăcut ochiului și durabil. Păstrarea tradițiilor, chiar a atmosferei specifice în care orașul și-a conturat personalitatea se poate observa peste tot, dar impresionant, pentru reporter, este arcul semănînd porții celei vechi a cetății prin care se deschide la Alba Iulia cartierul cel nou de pe platoul romanilor. Istoria se rescria în forme moderne în preganța semnelor pe care și noi, ca oameni ai acestor vremuri, trebuie să le lăsam urmașilor noștri.

Și pentru a ne întoarce la punctul de plecare să mai consemnăm un adevăr: marile noastre construcții au revitalizat întreaga zonă. Să amînțim cazul noli Orșova, imaginea complet modificată a Medgidiei sau Cernavodăi. Voineasa și Letru și multe alte localități ce au apărut odată cu șantierele și strălucesc azi în semn de neutare. Modernizarea localităților patriei a fost și este un proces complex început și continuu cu procesul modernizării tuturor domeniilor vieții noastre social-economice.

Satul românesc și noul statut al existenței sale

Formularea corectă a unei întrebări te debazează cel mai adesea de îndoieli în privința adevărului răspunsului. Așadar: putea rămîne satul românesc departe de toate aceste uriașe transformări produse în țară în ultimii douăzeci de ani? Putea țara să fie împărțită în două, după cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, într-o parte — confort și civilizație, modernizări și innoiri, în cealaltă — stagnare, conservatorism? Orașul și satul s-au aflat permanent într-un schimb de valori și tradiții, din această continuită simbioză ambele ieșind în cîștig, valorificîndu-și mai sigur, mai temeinic propriile resurse, propriile disponibilități. Să nu uităm că satul românesc nu s-a dezvoltat niciodată ca o enclavă, ruptă de lumea din jur și cu atât mai mult el nu și-a conturat liniile de forță din ultimii ani în afara marilor procese de innoire și modernizare a României. În acest amplu proces, satul românesc, agricultura românească și-au avut totdeauna un rol bine definit. Modernizarea satelor românești a fost începută cu mulți ani în urmă și se va continua încă mulți ani, iar comunele, localitățile rurale ce-au pășit cu hotărîre pe această cale au demonstrat că ele nu (în neapărat să copieze orașul) ci să aducă în spațiul satului condițiile de civilizație și confort din mediul urban: s-au construit case cu două nivele, cu apă curentă și, adesea, cu încălzire centrală, s-au ridicat școli pentru a putea cuprinde în treapta I de liceu toți copiii de pe raza comunei, asistența sanitară se desfășoară în dispensare noi, activitățile culturale sînt polarizate de centrele de creație și cultură socialistă. Străzile și-au pierdut „farmecul” ulitelor cu praf devenind artere de circulație în adevăratul înțeles al cuvîntului, fapt ce se confirmă și din mulțimea garajelor existente în gospodăriile oamenilor. În comuna orășenească Certeze, în apropierea orașului Negrești-Oaș, superbe case văzute aici dovedeau cit de adînc se păstrează, în condițiile noi de existență, altitudinea fundamentale ale oamenilor: față de muncă și față de familie. Căci la frumdeca operă de

construire a unei case se așează și hărnicia omului și dorința sa de a-și ține aproape cel puțin unul dintre copii. Înălțarea pe verticală a satului (în sensul strict al cuvîntului) și în sensul simbolic) va configura un nou ciclu de existență pentru oameni, pentru localități. Nu mutînd satul la oraș ci apropiînd satul de condițiile, de modul de existență din oraș. Pentru că, la fel cum s-a întîmplat și la oraș, mecanizarea și apropierea muncii din agricultura de cerințele tehnologiilor industriale presupun, au presupus de la bun început, un nou statut acordat acestor vetre de spiritualitate românească.

Iubitul nostru București

Ritmul extraordinar, prefacerile nemiinținate pînă acum își află expresia cea mai deplină, cea mai adînc grăitoare în ceea ce a consemnat Bucureștiul ultimilor ani. De-ar fi să trecem în revistă — numai numindu-le, toate mărețele sale realizări și tot ar trebui să-i cedăm un spațiu impresionant: să spunem, pe scurt, despre puținele țări din lume ce și-au realizat metrourile în proiectare și execuție sută la sută naționale? Să spunem despre meru innoirile și meru abandonatele proiecte de regularizare și amenajare a rîului Dimbovița, proiecte ce și-au găsit o fericită împlinire abia în anii noștri? Să spunem despre pasajele rutiere ce-au fluidizat circulația ce devenise un coșmar în Bucureștiul construit meru și meru uitat și ca o mare și importantă zonă de cea mai intensă circulație? Să spunem despre impresionantul pod Grant adevărată operă de artă modernă cu deschiderile sale fastuoase și eficiente în același timp? Să spunem despre Sala polivalentă și oazele de verdeață și sănătate din Parcul pionierilor? Să spunem, de asemenea despre maiestuosul nou centru politico-administrativ, imbinare a forței arhitecturale românești și a superbil viziuni asupra folosirii spațiului? Despre toate acestea s-ar putea scrie, descriindu-le, notîndu-le originalitatea, percutanța, specificitatea, zeci de pagini. Întrebînd un vechi constructor ce l-a impresionat mai mult și mai mult în toată această nouă așezare a Bucureștiului, a răspuns fără să ezite: ritmurile! Da, pentru că economia românească a ajuns la un stadiu care-l poate permite să preia și să rezolve, din mers, probleme dintre cele mai complicate, unele în premieră mondială — cum s-a întîmplat la „Dimbovița” și la „Metrou”, da, pentru că și constructorii noștri au învățat marea artă a realizării lor de presupun eforturi de inteligență tehnică, de creativitate. Bucureștiul se definește azi ca o adevărată capitală europeană. Nu este un termen de comparație și nici elogiul desebit, atita vreme cit Bucureștiul este capitala unei țări care a umit efectiv întreaga Europă prin ritmurile sale formidabile, prin realizările sale de excepție din ultimii douăzeci de ani.

Bucureștiul și-a rezolvat într-un timp relativ scurt probleme ce presau asupra sa de zeci de ani, altele chiar de un secol, păstrîndu-și însă farmecul ce l-a făcut atit de cunoscut. Ca o veritabilă inimă a țării, Bucureștiul pulsează un ritm excepțional, transmis întregii patrii.

Ar trebui un cîntec încăpător precum foșnirea mătăsosă a mărilor cu sare

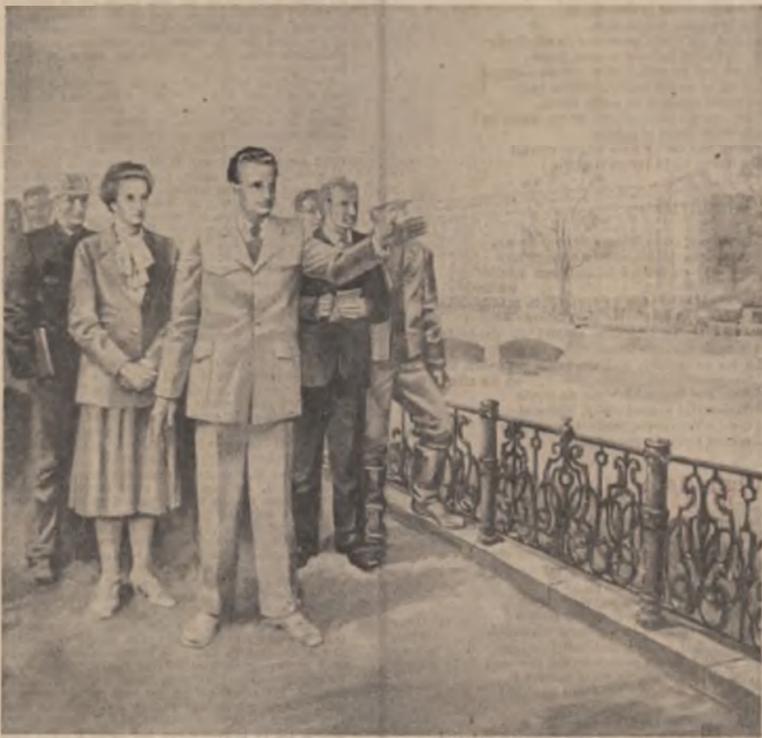
Ne reîntoarcm la cele spuse: descătușarea energiilor umane a făcut posibilă această adevărată resurrecție a spiritului românesc. Domeniul spiritual a cunoscut în acești ani aceeași fundamentală prefaceri pînă în temelia construcției de conștiință: sevele adînci ale spiritualității românești. O tradiție a fost reînnoită. Date fundamentale ale civilizației românești au fost puse la indemna generațiilor de toate vîrstele, cu precădere celor tinere, dar și celor ce citiseră ascunși în biblioteci sau pe sub mîna tomurii marilor noștri cărturari. Istoria, marea cartă a adevărilor noastre, a subliniat aceste adevăruri, abordînd de pe pozițiile cinstei și onoarei subiectele ce frămîntau generațiile. În acest climat de efervescență creatoare, cultura și-a afirmat în spațiul unei democrații reale diversitatea de stiluri contribuind în acest fel la menținerea unui climat în care pentru fiecare om prezenta într-o librărie, într-o sală de teatru sau de concert, în sălile de expoziție, sau în sălile centrelor de creație și cultură socialistă să fie un mod obișnuit de a-și aprofunda orizontul spiritual, de a se simți, prin ceea ce citea sau viziona, un mod de a percepe realitatea înconjurătoare în datele ei fundamentale, spirituale.

O întreprindere benefică și firească între orizonturile muncii și ale creației au promovat un spirit nou, specific acestei perioade, modelînd un om cu înaltă trăsătură morală, civice, politice, un om cu un bogat orizont spiritual, atent la nevoile vieții, atent la tot ceea ce îl înconjoară, luînd act conștient de rolul ce i se acordă în societate, în lume. De fapt, este omul-făuritor al bunurilor materiale și spirituale din patrie, omul-măreț realizator al grandioaselor construcții ale societății socialiste, omul-făuritor de istorie și prezent în istoria patriei sale, un om ce și-a aflat, grație deschiderilor Congresului al IX-lea, politici clarvăzătoare a partidului, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, demnitatea în cadrul demnității naționale.

Constantin Stan

Iacob Lazăr : „Floarea soarelui”

„Vizită de lucru” — tablou de Valentin Tănase

ANTOLOGIA LUCEFĂRILOR

Partidul, Ceaușescu, România

Trăim aceste fericite zile
Inscris-n viața-nregului popor
Precum istoria inscrie-n file
Cu litere de aur mesul lor.

Sînt zilele ce-n inimă așteaptă
Și care măturî prin timp ramîn
Căci ne conduce-a forță înțeleaptă
Partidul nostru Comunist Român.

Și-n fruntea lui cea limpede veghează
Un om de țară și chemat de vreme
În fruntea scumpei noastre Românie
Ca soarele în fruntea unei patrii.

E Omul — Ceaușescu Nicolae
Iubit ca steagul nostru tricolor.
Ca steagul roșu limpede văpaie
În zborul liber către viitor.

Conducător iubit, doream să văd,
Chemat de țară și chemat de vreme
În fruntea scumpei noastre Românie
Ca soarele în fruntea unei patrii.

Dur anii grei legați de-acest popor,
Curat ca lacrima, ai fost iacel
Ce-a luminat și-dănc și-nălțător
Ca să-nflorească, nouă, România.

O țară, suverană, de ranume
Prin muncă, omie și-adevăr
Prin numele a celui ce-n lume
Îi duce crezul peste mări și țări.

Întru mulți ani și multă sănătate,
O țară veșnică-ți dorim
Cu dotinile din străbuni lăsați
Azi, îtu iubit al țării, te cinștim.

Căci tuturor ne ești în veci mîndrie
Și conștiință trează luminidă
Partidul, Ceaușescu, România
E tot ce-avem mai scump pe-acest pămînt.

Al. Andrișoiu

Al acestui popor, al acestui partid

Al acestui popor,
Al acestui pămîntului
Declinînt în vînturi,
Legănat de-un dor!

Al acestui tumult
Revărsat de izvoare,
din străfunduri amare,
spumegînd de demult!

Al acestor țărini,
generos, sub genile,
dăruite, fertile,
vîitoarelor piini!

Al acestui adînc
ce ne ține, grămădă,
pe străbunii cu spădă
atîrînd de abînc!

Al acestui meleag
unde roade dă pomul
și-i cit muntele omul
sub al sorții lui steag!

Al acestui, de țară,
steag pe fruntea cetății
ridicat libertății
de-un partid legendar!

Al acestui imens
zvon încins de motoare
ce vibrează în zare
și în ocol dens!

pretutîndeni e el,
mina lui e în toate,
cu amprente lăsoale
și în crîni, și-n oțel!

și-n barajul cel nou
și-n beton, și-n conducte,

în cărbuni și în fructe,
în catarg, în ceargou!

În voința de-a fi,
în dorința de-a face,
de-a zidi pentru pace,
de-a sui, de-a-nflori!

de a duce în zbor,
cu un ceas mai devreme,
ale patriei steme
în sublim viitor!

Gîndul lui e-n drapel,
El a gîlul în cinste să și-i ție
Căci ne conduce-a forță înțeleaptă
Partidul nostru Comunist Român.

Victor Tulbure

Poporul — simplu numele-i rostește

De cînd e neamul românesc pe glie
Și mai departe încă, din strămoși
El a gîlul în cinste să și-i ție
Eroii bravi, bărbații curajoși.

Și fast-a dat prin secolii, ca să fie
Aici, pe plai de dăină, la Carpați
Pe nesfrîșita darul cîmpie
Să-i spună țării neînfricați bărbați.

Ca niște munți prin veacuri au trecut
Lăsînd statura vremilor pecete.
Durerea gîlilor cîrcen i-a durut
Și libertatea țării le-a fost sete.

Ei s-au numit Cel Bun și Cel Viteaz
Și s-au numit Cel Mare și Cel Drept,
Cum îi pînătrîn în sulate și azi
Serși în adîncul inimii la piept.

Iar între ei, cu literă săpătată
În spațiul cel mai pur al noii vieți
E viața unui Om îngemănătat
Cu gîndul țării liber și-nărăznet.

El și-a unit destinul cu Partidul
El cu poporul are legămînt,
Cu noul ev pe care, construindu-l,
Îi vede vișul lumii luminid.

Erau între eroi, un om ales
Istoriei să-i scrie noul mers
Adunat țara de la muniți la șes
Să-și poarte, liber, vrea-n-un univers.

Om între oameni, brav bărbat al gîlilor
Pentru Partid trăind, pentru popor
Ei chezoa că drumul României
Urca-vă demn și drept spre viitor.

Poporul simplu numele-i rostește
Din mari orașe-n cel mai mic cîtun,
Azi, Ceaușescu, spus pe românește,
Însemnă Cel Viteaz, Cel Drept, Cel Bun.

Și-n ceasul cînd ianuarie și-orată
Lumina de-împliniri, aniversară,
Sărbătorind un om vam spune: lată,
Sărbătorim un crez măreț și-o țară.

De cînd e neamul românesc pe glie
Și mai departe încă, din străbuni,
El a gîlul în cinste să și-i ție,
Pe cei mai curajoși, mai drepi, mai bun.

Nicolae Dragoș

De cînd e neamul românesc pe glie
Și mai departe încă, din străbuni,
El a gîlul în cinste să și-i ție,
Pe cei mai curajoși, mai drepi, mai bun.

De cînd e neamul românesc pe glie
Și mai departe încă, din străbuni,
El a gîlul în cinste să și-i ție,
Pe cei mai curajoși, mai drepi, mai bun.

De cînd e neamul românesc pe glie
Și mai departe încă, din străbuni,
El a gîlul în cinste să și-i ție,
Pe cei mai curajoși, mai drepi, mai bun.

De cînd e neamul românesc pe glie
Și mai departe încă, din străbuni,
El a gîlul în cinste să și-i ție,
Pe cei mai curajoși, mai drepi, mai bun.

Gheorghe Pituț

21 IANUARIE 1989

CEL NĂSCUT PENTRU NAȚIA SA

Imn în ianuarie

Fericit cel născut pentru nația sa,
 Fericit ca glasul oceanului în care
 Se-nleagă că materia n-are sărșit
 Dar mai presus fericit de adevărul
 Pe care-l slujește pentru că patria
 L-a-nvesmântat în virtutea ei
 De la obișnii, ostăși iată,
 Fiul ei, cel dinlăun, apărător de stindarde
 În păstrează numele scump, pune
 Verbe noi în-nemereora erei de purpură
 Ca să se poată vedea, vorbi și scrie
 În limba română cu suflet curat.
 Viață lungă celui născut pentru nația sa
 Un drum drept și-nstolat
 Pentru țara ce-i la-n înțeles mesur
 De fostor, viață lungă și gloria!

Adevărul

Sărbătoare ca la fiecare-nceput de an,
 Ca la orice deschierea spre învățătură
 Căci mai cu seamă la nașterea marilor
 bărbați

Se întâmplă să dea în izvor date memorabile
 În istorie, sărbătoare, deschideră. Rădăcini
 În cuvinte, în însemnele chipuri de dragoste
 Ale cadicelor, ale lăptășelilor ca nimic
 Să nu se piardă, nici un temel amensic,
 să fie uitat,
 Să de-a-n floare l iubirea de patria
 E jurământul președintelui, jurământ
 Care-i a respirării, mișcare, cuprinderea
 De bine pentru poporul său.

Demnitate

Te-am așteptat să înțelegi
 Nedreptățile, să arunci pe apă
 Vorbele șchioape vitre cindva
 În câștigul noaptea de citire și nu
 Ni s-a născut speranța. Ai venit
 Cu darul patriei, la acuirea ei,
 Tocmai cind era mai mult nevoie!
 Și-ai pus apă vie la rădăcina idealului,
 Au înfuriat arborii cerul dinlăun,
 Au redit holdele suverane de graiului,
 Lucezii tralului demn s-au semnat!
 Ce ne-am fi dorit după noi noaptea
 Decă floarea dimineții
 Bătîndu-ne-n feroșități: veniți,
 Incepe o nouă eră, nu este lucrarea soarelui
 Ci o nouă hărăzită de istorie
 Să poarte-n înaltul aștrilor
 Destinul României și-al poporului său
 Care a știut să lupte, răgîndu-se
 În eră, limba română nu are pierzania!
 Fericit cel născut pentru patria sa,
 Viața demnă ca a poporului pe care-l
 conduce.

În numele patriei

Temerurile toate, arbore lingă arbore,
 Pasăre lingă pasăre, piine lingă piine,
 Văstăle! Pe o vreme politică prielnică
 Patria în culmea ei, viitorul favorabil
 Pentru recolte și casa în ploaie
 Iniferă. Cel ales de nația sa privește
 Înainte și pregătete izvoare, plantează
 Paduri din care vor răsar mai mulți
 Președinti zilei viitoare.
 Lucezii din semnul său țara preschimbată
 În idee, lucii din vorbele sale
 Cuvintul de formă lucrărilor
 Si veți avea un car mult mai albastru,
 Un griu bătînd peceți de soare,
 O dimineață însemnată cu purpură,
 Cuvine-se deplină energia în umelă
 Patriei, putem fi siguri: tricolorul
 Are dimensiunea și vigoarea nedemului.

Încrederea

Cel născut pentru nația sa greul
 Pe umeri îl are, focul dragostei în
 Suflet, fiecare zi o sa e unică
 Duce cu ea mal departe istoria de milenii
 Știind că adevărul nu poate fi spus
 Pe jumătate, viola sa e însăși
 Viața poporului al călui geniu
 Îl conduce spre înțelegerea schimbărilor,
 Spre înălțarea revoluției umane
 Însemnată cu binele patriei — cel
 Născut să lase în urmă tîntini
 Pentru inspirația muncii, pentru
 Lumina construcției, pentru grii
 Limbii române
 Si-o marilor construcții de azi
 Ce vor trece curînd sau deja au trecut
 În firescul obiceiurilor. Cel născut
 Pentru nația sa de tîntă a în silveție
 Luptei politice, n-o încetă vreaodată
 Să creadă în feroșirea țării sale,
 A încununii învîlîndu-ne arta
 Încrederea nesfîrșită. Și nu în veder
 Avem temel să urmărim stăruia adevărului!

Cltorul

A zidi pentru patria, cu poporul
 În lumina caldă și naturală a curajului
 Acesta e horul celui născut pentru
 Nația sa spre slava României
 Și încă prin anotimpul ozim
 Filtitil de aripă albă-ntu pacea dorită
 Aripă zămislită de-un gînd năceser
 Pururea lumii,
 Viața celui născut pentru nația sa
 E-o epopee cutreierînd prin țară
 Dimpneună cu spiritul istoriei contemporane,
 Spirit revoluționar care animă
 Dialectica pămintescă de întocmire
 A hămbarelor și-a autenticității
 Si existența de-a seamă cu floarea roșie
 În unic principiu: totul pentru patria,
 Ce poate fi mai înălțător!
 Cel născut pentru nația sa
 Frațe și călăuză privind
 Viitorul în față, fericit a nația
 Care are un fiu înțelegător la simon!

Pavel Pereș

Petale de eternitate

Azi ninge pacea peste țară
 Cu pene mal de pombale
 Se-astern-n vîluri de miteșom
 Pe macii — lăcări din drapel

Se-adună energii solare
 În macul ros crescut din gîle
 Respiră visele în muguri
 Și-n zîmbet primăverii adie

Se-adună-n sulețe uare
 Ne crește Soarele-n cuvinte
 Să cinte zboru-nalt spre aștri,
 Iubirea noastră cea fierbinte

Mulți ani să ne vegheze zorii
 Cu noi izbinzi și sînoate
 Să nîngă-n pace piete țară
 Petale de eternitate.

Elis Răpeanu

Între umerii deaurilor domoale satul
 Se înșira timid, vînd pară că scape
 De vijeliile crîvîului și austruului, Jos,
 În hălătura ulitelor, creștea un aer
 calm, împreună anotimpurile peste truda fără
 de sărșit a oamenilor. Primăvara se trăgea
 seiza muncii ostentative din țară, de drum
 murle fără margini ale săniilor; vara își în-
 gemăna legănatul holdelor sub cutitul seceret
 cu dansul apelor printru sîrurile de porumb și
 floarea-soarelui; și așa mai departe ariolele
 toamnei băteau peste coada verii, și iarma se
 grăbea, uneori peste toamna abia brumă, să-
 Zvonul fiecărui anotimp îl înțelegeai. Iesne
 după portul oamenilor și după haina grădinarilor.
 Cînd cîreșul înflorea și cucul se-auzea cîntînd
 în zăvoai de lingă sat era semn că primăvara
 a trecut pragul gospodăriei și al ulitelor. Sem-
 nul verii era trîmbița de aromă ațeleselor soape
 și de grul dat în biră, ce prîndea culoarea
 chihlimbarului. Era început de lunie și totul
 părea să dea în clocot.

Se dădea secerile la ascuțit, se mai cumpă-
 rau altele noi, dacă se mai înmulțeau seceră-
 torii, se ascuteau coștele, se căușau prin rîuri
 gresii de ascuțit. Uneltele, secerișii erau cele
 lăstate moștenite din moși-strămoși. În satul ve-
 chin, un moșier își cumpăra un tractor. Mai
 mult de țală în lume. Îl dădu în grija unui om
 care nu știa nici carte, nici mecanică, nici om
 care în ce parte se învîrte pluștia pe aerul. Era
 văzcut și așa stătea cîntecul să mîlăie și
 cîle. Toată ziua lui plimba gîndurile după
 clîrda lui, omocîndu-și timpul cu amărul și
 tutunul. Cînta frumos din fluter și aduna copiii
 satului în jurul lui. Cîntecul vîscărului se înfin-
 dea pe vale în ropotul horetelor fără sărșit. Zi-
 lele verii se năvălau în mureau în cîntecul
 prîncilor lipsiti de griji.

Dincolo de pragul fiecărei case se urzeau
 planuri o mie. Dacă recolta de grîu o fi altă,
 mai cumpăr un plus și un cal vorbă mal mult
 pentru el capul casei, moș Anitâ. Să te-audă
 Dumnezeu îl răgîndea în soapă nevestă-sa,
 mama Stăncu. Să dea să de sus și cum țără-
 vim cu secerișii, colea pe la Sfinții Mărie Mare,
 dau o slujbă pentru binecuvîntarea pe care
 ne-a trimis-o. Și ascultă, măi Anitâ, dacă așa o
 fi și o-urme coles vreo douăzeci de saci cu
 grîu, pînă de bobotează nural pline albă ca
 neaua să înc în fiecare duminică.

Vara s-a dus demult, sudorea secerișului s-a
 uscat, sacii, cei douăzeci, n-au umplut virul cu
 grîu, a fost un an bogat, numai că mama Stăncu
 ulia să facă pline albă ci doar colaci de
 sărbători. Iarma prîncilor cu pofta după pline
 albă o stîngea repede cu cîteva vorbe spusе din
 inimă: grîul trebuie să-l vîndem să facem
 bani, nu ne mai cumpărăm cîte ceva pentru
 casă și să ne gîndim și la cei trei frați ai voștri
 de la București. Că de cînd s-au dus nici ban
 pentru o scrisoare n-au agonisit.

Toamna primului an de după marea crîză,
 care a amărît orașele și a dus satele la deznă-
 delide, se anunță din nou boala. Rar se văzu-
 seră prin pășile locușii cîte zeci stîpîți pe un
 fir de porumb. Din nou moș Anitâ își făcea
 socotelile cî o să obțină pe cele cinci poșoare
 cultivate cu porumb și cum o să-l împartă. Trei
 saci îl vinde pentru băieții din București, doi
 saci îl dă la pravălia din sat pentru toate cele
 trebuințoase copiilor de acasă, șapte saci pentru
 porcul, în fiecare pentru gîini și rațe, doi
 saci pentru sîmîntă.

Ca de obicei toamna aceluia an plin de speran-
 ță a fost blînda, liniștită, cu adieri de vînt
 calme. Moș Anitâ s-a grăbit să strîngă porum-
 bul și stragăul. Stăa bine costul și vremea, dacă
 și surprize, fețe ascunse și viclene. Fără să
 baghe de seamă, apărea după deal sau pădure
 cîte un nor întunecat și învolburat ce acoperea
 soarele și stîrnea vînt și ploaie. Zile în sir cerul
 părea răsturnat peste sat. Vreme îndelungată
 erau obișnii trei zile de ploaie și trei zile de
 soare. Nu se știa cî va fi vremea bună, și
 soare sau sacul în cap ca să mai aduna
 din cîmp porumb, legume, fructe și altele.

Moș Anitâ și mama Stăncu pregătiseră din
 timp toate cele necesare pentru strîngerea
 timp a recoltei de pe cîmp. Copiii mai crescu-
 seră și patru din ei erau numai buni de muncă.
 Cel trei mai mici lucrău de vite și de păs-
 ări. Primele zile au fost zile ușoare, cu
 recolta porumbului și nu priddeau cu căratul.
 Carul încărcat pînă la refuș trosnea sub greu-
 țatele stîlucilor și dovecilor adunați.

Tot atunci se aduna și floarea-soarelui, lăsată
 în saci sau pe pățiri pentru ca sîmînta ce se
 scutură să nu se piardă. După cîteva zile, muncile
 se aglomerau. Trebuia să înceapă și semănă-
 tutul. Nu se știa cî va fi vremea bună, și
 vînt sau muncă, trebuie să ne grăbim. Anitâ,
 gospodărar renunțat printre săteni, stia bine ce
 are de făcut. Ziua recolta. Seara și dimineața
 lăsa cocii și îi căra în grădina de lingă casă.

A doua zi ara și semăna. Nimeni nu-l spunea
 ce are de făcut. Stăa bine costul și vremea, dacă
 și surprize, fețe ascunse și viclene. Fără să
 baghe de seamă, mai bine era să aruncă sîmînta
 sub brazdă ca să reziste la uscătură. Glasul me-
 teorologilor și sfaturile ziarelor nu prea ajungeau
 de la sate așa că fiecare om lucra în legea lui.
 Cînd totul părea să meargă strună în gospo-
 dăria lui Anitâ, într-una din zile acele toam-
 ne frumoase, putred de bogată, bă la ora prin-
 zului, s-au prezentat trei jandarmi. Erău bine
 înarmați, cu puștile agățate de umăr. Băteau
 puternic în poartă. Cîinii se stîrniseră din as-
 curzătorii, de pe la umbra. În curte s-a iscat o
 hărmălaie mai zgomotoasă și mai feroasă decît
 atunci cînd treceau știrarii de ursul legat, pe
 drum.

Mama Stăncu lăsa totul baltă în vînt și a-
 lergă în fugă la poartă:
 — Ce e? Ce e? Ce e? Ce e? Ce e?
 — Nu dau țurci, dar avem treabă și sîntem
 grăbiți, au răspuns oamenii cu puștile.
 — Păi dacă vă grăbiți și aveți treabă, de ce
 nu vă vedeți de drum?
 — Avem treabă aici.
 — Femeia a rămas puțin nedumerită și conster-
 nată și cu privirea îngădurată. Pe ei ei îl stia
 pe tot la muncă și pe cel mai mic cu vitele.
 — Hai deschide și nu ne mai lua peste picior,
 că știm noi ce avem de făcut. Legați-vă cîinii
 omule, de nu îl-i omor!
 Jandarmii au început să coborăscă prin
 toate ungherele, prin toate colțoarele, prin pod,
 prin coșarnița animalelor, prin sobă, s-au uitat
 pe coșul casei, au ridicat testul de pe foc.
 — Stați oameni buni, a strigat femeia cu
 glas aspru, că se încrudează piinea și nu am
 ce da la copii să mînceie la prînz.
 Si tu o voce mal domoală:
 — Spuneți ce căutați, poate vă pot fi de
 folos, doar nu cumva credeți că am furat ceva.
 Să ne ferească cel de sus, cum să iei din munca
 altuia?
 — Nu ați fi furat, femeie, n-am spus asta
 dar e ceva și mai grav decît furtul ce căușăm
 noi.
 Femeia a rămas un timp înmărmurită, nu mai
 știa ce să mai creadă. A mai spus așa doar ca
 pentru sine:
 — Păi mal rău ce poate să fie? Că doar nu
 cumva credeți că am făcut moarte de om?
 — Oamenii cu puștile au auzit și s-au grăbit să
 precizeze:
 — Ce căușăm noi e mai grav decît o crimă.
 Si supărați că nu găseau ce căușau, unul
 dintre ei, tare se părea să fîn ștegi lor, mal
 mare în grad, a adăugat:
 — Mal lăsa-ne, femeie, în pace că știm noi
 ce căușăm, avem ordin scris de la seful nostru.
 Si au început să răscolească prin maldarul
 de cărți ce se găseau pe o ladă cu haine de
 sărbătoare, așezată la capătul patului. Femeia
 a trecut la vînt să-și vadă de treburile ei și
 l-a lăsat în pace. În timp ce întretinea viu focul
 și gusta din ciorbă și mîncare ce să vadă
 dacă sînt gustoase, s-a adus aminte de niște
 vorbe spuse din bătrîni.
 — Se căușă cu un om pentru niște nelegiuiri
 săvîrșite cu voia sau fără voia lui, fiindcă nu
 orea înțelegerea omul ce și pe cine a căușat
 așa de grav, a fost condamnat la moarte prin
 împuşcare. Într-o timp, pînă la execuție s-a în-
 tîlnit cu un bun prieten care l-a întrebă con-
 sternat:
 — Ce pădere ai de pedeapsa asta atît de as-
 pra?
 — Ce să zic, piinea să fie și mal rău.
 — Păi bine, mal omule, ce poate fi mal rău
 decît împuşcat?
 — Cu cîteva zile înainte de a avea loc execuția
 a venit alt ordin în care se spunea:
 — Se anulează pedeapsa cu împuşcarea și va
 fi executat, dar prin spînzurare.

Trăina nevederii

— Ce-l eameni buni, ce s-a întimplat de
 atîrșit altu hărmălaie? pară că dau în țurci.
 — Nu dau țurci, dar avem treabă și sîntem
 grăbiți, au răspuns oamenii cu puștile.
 — Păi dacă vă grăbiți și aveți treabă, de ce
 nu vă vedeți de drum?
 — Avem treabă aici.
 — Femeia a rămas puțin nedumerită și conster-
 nată și cu privirea îngădurată. Pe ei ei îl stia
 pe tot la muncă și pe cel mai mic cu vitele.
 — Hai deschide și nu ne mai lua peste picior,
 că știm noi ce avem de făcut. Legați-vă cîinii
 omule, de nu îl-i omor!
 Jandarmii au început să coborăscă prin
 toate ungherele, prin toate colțoarele, prin pod,
 prin coșarnița animalelor, prin sobă, s-au uitat
 pe coșul casei, au ridicat testul de pe foc.
 — Stați oameni buni, a strigat femeia cu
 glas aspru, că se încrudează piinea și nu am
 ce da la copii să mînceie la prînz.
 Si tu o voce mal domoală:
 — Spuneți ce căutați, poate vă pot fi de
 folos, doar nu cumva credeți că am furat ceva.
 Să ne ferească cel de sus, cum să iei din munca
 altuia?
 — Nu ați fi furat, femeie, n-am spus asta
 dar e ceva și mai grav decît furtul ce căușăm
 noi.
 Femeia a rămas un timp înmărmurită, nu mai
 știa ce să mai creadă. A mai spus așa doar ca
 pentru sine:
 — Păi mal rău ce poate să fie? Că doar nu
 cumva credeți că am făcut moarte de om?
 — Oamenii cu puștile au auzit și s-au grăbit să
 precizeze:
 — Ce căușăm noi e mai grav decît o crimă.
 Si supărați că nu găseau ce căușau, unul
 dintre ei, tare se părea să fîn ștegi lor, mal
 mare în grad, a adăugat:
 — Mal lăsa-ne, femeie, în pace că știm noi
 ce căușăm, avem ordin scris de la seful nostru.
 Si au început să răscolească prin maldarul
 de cărți ce se găseau pe o ladă cu haine de
 sărbătoare, așezată la capătul patului. Femeia
 a trecut la vînt să-și vadă de treburile ei și
 l-a lăsat în pace. În timp ce întretinea viu focul
 și gusta din ciorbă și mîncare ce să vadă
 dacă sînt gustoase, s-a adus aminte de niște
 vorbe spuse din bătrîni.
 — Se căușă cu un om pentru niște nelegiuiri
 săvîrșite cu voia sau fără voia lui, fiindcă nu
 orea înțelegerea omul ce și pe cine a căușat
 așa de grav, a fost condamnat la moarte prin
 împuşcare. Într-o timp, pînă la execuție s-a în-
 tîlnit cu un bun prieten care l-a întrebă con-
 sternat:
 — Ce pădere ai de pedeapsa asta atît de as-
 pra?
 — Ce să zic, piinea să fie și mal rău.
 — Păi bine, mal omule, ce poate fi mal rău
 decît împuşcat?
 — Cu cîteva zile înainte de a avea loc execuția
 a venit alt ordin în care se spunea:
 — Se anulează pedeapsa cu împuşcarea și va
 fi executat, dar prin spînzurare.

Între timp s-au întîlnit iar cei doi prieteni
 și cel condamnat l-a arătat ordinel.
 — Si cum ce poți să mai spui?
 — Ce să spun, că putea să fie și mal rău.
 — Păi mal rău decît atîi, ce poate să mai
 fie?
 Si au a trecut mult timp și a venit alt ordin
 care spunea:
 — Se suspendă pedeapsa cu execuția prin spînzu-
 rare, și va fi executat, dar nu înainte de a fi
 jurat, adică de viu".
 După ce jandarmii au cotorăbit și răscolit prin
 toate colturile și ungherele, s-au îndreptat spre
 poartă și înălțînd din umeri. Mama Stăncu
 i-a insotit întrebîndu-i:
 — Ați găsit, oameni buni, ce vă trebuiește?
 — Am găsit pe dracu!
 A răspuns unul mal arțăgos:
 — Dar mai venim noi!
 — Veniți, matic, noi sîntem aici, sau în cîmp,
 la strîsul recoltoilor, că de vine vremea rea e
 păcat să se strice pe cîmp roadele pămîntului.
 Si apoi rămase singură cu grîjile și gîndurile
 îngărdiate, că nu mai știa ce să creadă despre
 vizita celor trei jandarmi, nepoftiți și neceriți,
 a început apoi să trebulăscă mal cu zor. Pier-
 dușe un timp prețios și nu știa dacă mai poate
 ajunge la timp cu mîncare la copiii și la bărbat.
 Nu era în firea ei să întîrzie. Mal ales că era
 nevoie să dea și o mină de ajutor la strîsul
 recoltoilor. Era acea care îi îndemna mereu
 pe copii să dea zor cu strîngerea recoltei acum
 că e vremea bună că „dără încep ploile e vai
 de noi". Si acum tocmai ea să întîrzie! Nu le-a
 spus nimic copiilor despre cele întîmplate cu
 jandarmii. Nu voia să-l mai necăjească și pe
 ei. L-a spus doar lui Anitâ fără a fi copiii de
 față.

— Dar mai venim noi!
 — Veniți, matic, noi sîntem aici, sau în cîmp,
 la strîsul recoltoilor, că de vine vremea rea e
 păcat să se strice pe cîmp roadele pămîntului.
 Si apoi rămase singură cu grîjile și gîndurile
 îngărdiate, că nu mai știa ce să creadă despre
 vizita celor trei jandarmi, nepoftiți și neceriți,
 a început apoi să trebulăscă mal cu zor. Pier-
 dușe un timp prețios și nu știa dacă mai poate
 ajunge la timp cu mîncare la copiii și la bărbat.
 Nu era în firea ei să întîrzie. Mal ales că era
 nevoie să dea și o mină de ajutor la strîsul
 recoltoilor. Era acea care îi îndemna mereu
 pe copii să dea zor cu strîngerea recoltei acum
 că e vremea bună că „dără încep ploile e vai
 de noi". Si acum tocmai ea să întîrzie! Nu le-a
 spus nimic copiilor despre cele întîmplate cu
 jandarmii. Nu voia să-l mai necăjească și pe
 ei. L-a spus doar lui Anitâ fără a fi copiii de
 față.

— Dar mai venim noi!
 — Veniți, matic, noi sîntem aici, sau în cîmp,
 la strîsul recoltoilor, că de vine vremea rea e
 păcat să se strice pe cîmp roadele pămîntului.
 Si apoi rămase singură cu grîjile și gîndurile
 îngărdiate, că nu mai știa ce să creadă despre
 vizita celor trei jandarmi, nepoftiți și neceriți,
 a început apoi să trebulăscă mal cu zor. Pier-
 dușe un timp prețios și nu știa dacă mai poate
 ajunge la timp cu mîncare la copiii și la bărbat.
 Nu era în firea ei să întîrzie. Mal ales că era
 nevoie să dea și o mină de ajutor la strîsul
 recoltoilor. Era acea care îi îndemna mereu
 pe copii să dea zor cu strîngerea recoltei acum
 că e vremea bună că „dără încep ploile e vai
 de noi". Si acum tocmai ea să întîrzie! Nu le-a
 spus nimic copiilor despre cele întîmplate cu
 jandarmii. Nu voia să-l mai necăjească și pe
 ei. L-a spus doar lui Anitâ fără a fi copiii de
 față.

— Dar mai venim noi!
 — Veniți, matic, noi sîntem aici, sau în cîmp,
 la strîsul recoltoilor, că de vine vremea rea e
 păcat să se strice pe cîmp roadele pămîntului.
 Si apoi rămase singură cu grîjile și gîndurile
 îngărdiate, că nu mai știa ce să creadă despre
 vizita celor trei jandarmi, nepoftiți și neceriți,
 a început apoi să trebulăscă mal cu zor. Pier-
 dușe un timp prețios și nu știa dacă mai poate
 ajunge la timp cu mîncare la copiii și la bărbat.
 Nu era în firea ei să întîrzie. Mal ales că era
 nevoie să dea și o mină de ajutor la strîsul
 recoltoilor. Era acea care îi îndemna mereu
 pe copii să dea zor cu strîngerea recoltei acum
 că e vremea bună că „dără încep ploile e vai
 de noi". Si acum tocmai ea să întîrzie! Nu le-a
 spus nimic copiilor despre cele întîmplate cu
 jandarmii. Nu voia să-l mai necăjească și pe
 ei. L-a spus doar lui Anitâ fără a fi copiii de
 față.

— Dar mai venim noi!
 — Veniți, matic, noi sîntem aici, sau în cîmp,
 la strîsul recoltoilor, că de vine vremea rea e
 păcat să se strice pe cîmp roadele pămîntului.
 Si apoi rămase singură cu grîjile și gîndurile
 îngărdiate, că nu mai știa ce să creadă despre
 vizita celor trei jandarmi, nepoftiți și neceriți,
 a început apoi să trebulăscă mal cu zor. Pier-
 dușe un timp prețios și nu știa dacă mai poate
 ajunge la timp cu mîncare la copiii și la bărbat.
 Nu era în firea ei să întîrzie. Mal ales că era
 nevoie să dea și o mină de ajutor la strîsul
 recoltoilor. Era acea care îi îndemna mereu
 pe copii să dea zor cu strîngerea recoltei acum
 că e vremea bună că „dără încep ploile e vai
 de noi". Si acum tocmai ea să întîrzie! Nu le-a
 spus nimic copiilor despre cele întîmplate cu
 jandarmii. Nu voia să-l mai necăjească și pe
 ei. L-a spus doar lui Anitâ fără a fi copiii de
 față.

Ion Musculeanu: „Flori și fructe"

OMAGIUL ARTELOR ROMÂNE

Dar omagiul artiștilor plastici s-a împlinit, ea
 și în alte rînduri, prin numeroase opere de re-
 ferință realizate în factura tradițională și în
 genuri consacrate ale plasticii de sevalte: natura
 statică cu flori și peisajul, simboluri ale ge-
 neroasei și autoprinzătoare calduri umane, ale
 participării întregului univers al existenței la
 fetele sărbătorii ale omului. Așa au înțeles să
 fie prezente în actuala expoziție omagiilor,
 orchestrală sub genericul „Sîrîna unui sub tri-

Dimitrie Grigoraș: „Flori"

rol precumpănitor juclund-l documentul foto-
 grafic, memoria livească sau muzeografică. Pre-
 textele pretioase pe care artiștii le-au așezat cu
 deferență profesională și cu o mai flexibilă dis-
 ponibilitate de interpretare plastică. Pătrunderea
 mal exactă a sensului politic și istoric a acestui
 fond documentar a condus la elaborări inspirate,
 vibrante de o mai învalutoare caldă umană.
 Este cules prin care cîștigă iconografie a fost
 convertit în semn plastic de sine stătător. Artis-
 tii condamnă o largă perioadă istorică, și au în
 centrul atenției prezența personalităților de ex-
 cepție, cel mai iubii fii ai poporului nostru,
 tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena
 Ceaușescu. Asemenea compoziții sînt concepute
 ca adăptate fresce plastice ale rezultatii româ-
 nești contemporane, fresce dominate de statura
 lămuoasă și clarvîzătoare a celor doi eroi ai
 neamului, ce s-au identificat cu însuși destinul
 în continuă prefacere modernizatoare al Româ-
 niei socialiste. În această ordine de idei, se sit-
 tuază, cu remarcabile împliniri artistice, crea-
 țiile pictorilor Eugen Palade, Ion Bîtan — Vladi-
 mir Șelran (cu cunoscuta compoziție de mari
 proporții: „Vizita de lucru"), Valentin Tănase,
 Doru Rotaru, Constantin Nișescu, Corneliu Iones-
 cu, Adrian Dumitrescu, Ervant Nicogogian, ale
 sculptorilor Viorel Pater (cu o interesantă pro-
 tecție monumentală intitulată „Omagiul"), ce por-
 trezirează în chip de cîltori pe cei doi eroi ai
 contemporaneității pe un fundal de expresive
 reliefuri-document din istoria construcției social-
 liste a țării). Mihai Cosan, Flavia Creangă și
 alții. Sînt imortalizate plastice momente animate
 de o adîncă vibrație sensibilă din viața celor doi
 conducători — de la legirea din lașauru de la
 Târg Jiu (Corneliu Ionescu), Manifestația de 1 Mai
 1939 (Eugen Palade), momentul 28 August 1944
 (scena discursului din loggia Palatului regal) și
 pînă la una din recentele vizite de lucru din
 perimetrul noului centru politico-administrativ
 al Capitalei (Valentin Tănase).

Desigur, nu puteau lipsi compozițiile de largă
 respirație, portretele alegorice de amploare, re-
 realizate în tonalități coloristice de o mare sensibi-
 litate și căldură a exprîmirii, cum sînt eseurile
 plastice semnate de Vasile Pop Negrețeanu,
 Eugen Palade, Iacob Lazăr, Cornelia Ionescu și
 alții.

nu primise nici o veste de la nimeni, că, copiii
 lui ar fi săvîrșit vreo nelegiuire împotriva cul-
 va. În scrisorile pe care le primea se spunea
 că sînt bine sănătoși și că își practică liniștii
 meseria pe care o învățaseră.

Îar acum, deodată, această veste tristă cădea
 pe capul lui ca un trînzet din senin. A lăsa
 totul baltă și a pornit grăbit fără să mai vadă
 nimic în jurul lui, a strigat din mers către gră-
 dină unde se afla mama Stăncu adunînd ceapă
 și verdeață pentru mîncare.

— Nevastă, mă duc pînă la postul de jand-
 armii și a luit pasul fără a mă aștepta să s-
 pîns. A fost împintinat de un jandarm sobru și
 cu o răceală în suflet.
 — Ia-ți copiii și să știi că avem ordin ca să
 nu mai părăsească satul și casa părintescă, că
 va fi rău de el și de voi toți.

Si-a dat seama că discuțiile cu jandarmii sînt
 inutile, ei nu aveau că să spună, nu știa ni-
 mic. A luat copiii și a plecat. Pe drum, l-a
 întrebă pe copii, ce mai e nou prin Capitală,
 ce fac ceilalți doi copii mai mari, care erau la
 București, dacă sînt sănătoși și încă mulți alte-
 le. Fără a înțelega de motivul venirii lui prin
 postul de jandarmi îl cunoștea bine pe acel
 copil cîl e de sensibil, și se vedea pe chipul lui
 cît era de trist la gîndul că venirea lui prin

LUMININD ADEVARUL IN OAMENI

Un mare adevăr pus într-o fericită melaforă cuprinde expresia, de acum cunoscută: „Masa de lucru a secretariatului general al partidului este întreaga țară”.

Început cu o simțitoare putere de muncă, secretarul general al partidului, președintele României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, desăvârșă o activitate uriașă și atât de diversă și de concretă, încât fiecare zi devine pagină de cronică, clipă de istorie scrisă și trăită înconștient.

De la marea problemă a dezvoltării națiunii în care se implică cu încredință și curajul ne care le dau rostirea adevărului, asumându-și răspunderea în fața întregii umanități, până la evenimentul dintr-o semnificație în viața unei localități, vizitele sale de lucru sînt cu o apă vie pentru oricare localitate în care ajunge. Ele constituie tot altfel de prilejuri de revigorare a tuturor surselor de progres și mai ales a celor care tin de natura umană.

Helicopterul prezidențial trece în peste cîmpuri și peste vălurile înălțate, norind parca liniștea nemărginită a câmpului din sud. Tractorarele se mișcă încet și, după ele, venea arătura vălurilor mărunte, ca o apă neagră. Pămîntul se întindea iarăși cu fața la soarelui. Era o dimineață călduroasă, soarele cădea limpede, zorul toamnei începuse să se stingă, iar, în cele din urmă, porțile de mîiere nezișă — coceni mai adăstau în picioare.

Conducătorul partidului era așteptat undeva spre Dunăre, în cîmpia de jos a Caracalului, unde trebuia să se întâlnească cu oamenii locului, o întărire gospodărească asupra pămîntului și a sistemului de irigații. De la nivelul de zbor, secretarul general a văzut într-un lan de norumbi mai mulți tărniși cooperatori, care îi făceau semn de salut, primind, pline de căldură, această călătorie cu care sînt printr-o putere. Helicopterul a coborît lângă ei. Acei tărniși cooperatori din comuna Crîmpoia, județul Olt, nu vor uita niciodată dimineața aceea cînd și-au încălzit sufletele la vorbărea marelui Olt, ale celui ce poartă grîi la toate. Au vorbit despre recolta și despre viitorul satelor noastre, despre copii și despre tradiția plugarului. I-a întrebat și l-a ascultat, a lăsat să le vadă metodele și să afle ce greutăți se mai lăsa în viața satului. Și el au spus că de la om de bine la om de bine, cu grîi de cooperatori, de oameni asatși și pămîntului. Apoi l-au petrecut, și helicopterul s-a ridicat parca de pe brațele lor.

Era aceeași dimineață de toamnă, dar o lumină nouă colinda întinderile oină departe, peisajul Vedei și dincolo de ea, se unea cu vîrțile vîntului în care helicopterul prezidențial se adăna ca un cocor al speranței de mersu mai bine.

Cum de multe trimestre, grațific de producție și întreprinderi de stat și în regiunile rurale și domeniile zborului. Săditărea de parți și ale comitetului oamenilor muncii devinuse nistă arena fierbîntă în care vîna se muta de pe un umăr pe altul și nu rămînea nicăieri. Producția pentru export suferise, o umbră irpăra parca de frumusețea oamenilor și se lăsa în vîrte.

O nouă sedință a comitetului oamenilor muncii.

Ordinea de zi: Analiza modului de folosire a capacităților de producție. Membrii comitetului, oameni cu răsunători în marea întreprindere, producători și beneficiari, consultați cu atenție, încercările parca, situația bilanțieră trimestrială, așeză contrunții cu datele din ședințele lor. Secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, își extrage date din această situație bilanțieră, pe care o au cu toții sub ochi. Și a venit un moment cînd oamenii s-au ridicat și s-au cuprins în ochii secretariatului general. Venise un moment greu, dar un moment al adevărului spus răspicat, muncitoresc. Lumină adevărului era prea puternică pentru ochii obișnuiți cu obscuritatea rutinei. Tovarășul Nicolae Ceaușescu mersese în toate întreprinderile de fluxul tehnologic, la turndăria, la debilare, la forță la prelucrare, la asamblare și chiar la desfacere. Se documentase amănunțit, stătuse de vorbă cu muncitorii, le ascultase părerile, se consultase cu specialiștii care îi însoțeau, iar acum înfăția stăria de fapt.

După cum spusese mai tîrziu președintele comitetului oamenilor muncii de la întreprinderea de Olt și Boghuzi Baia, întâlnirea cu tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost ca un moment de renaștere. Simțul de răspundere a cistigat terenul pierdut, s-a reinstalat încrederea în forțele noastre, în capacitatea noastră de a da răspuns la problemele ce care le ridică astăzi producția și calitatea produselor.

Sedința aceea a comitetului oamenilor muncii s-a terminat, nici mai devreme nici mai tîrziu decît astăzi, dar la sfîrșitul ei, de pe fețele oamenilor pierise incertitudinea, ceva se luminase în ei, era poată lumina încrederei, noate hotărîrea care va trece încreag în fapte.

Asemenea întîlnești aveau în ochi oamenii în clipa cînd strîngeau mina secretariatului general al partidului.

În județul Olt, de unde scriem aceste rînduri, tovarășul Nicolae Ceaușescu a poposit de peste 30 de ori, de cînd partidul și poporul român i-au încredințat datoria. României.

Județul Olt este primul județ român al Noului Revoluții Agrare pentru producția de 6000 kg grîu și peste 20000 kg pomîmb stuleți la hectar. Alte 82 de unități agricole din județ dețin înaltul titlu. Între acestea se numără, în primul rînd, Cooperativa din Brînceni, eșalon pentru agricultură județului, decorată cu numeroase distincții pentru producții record, cunoscută în țară ca o unitate pilot pentru aplicarea celor mai noi metode ale științei agricole. Județul Olt este Erou al Muncii Socialiste. Sătina, municipiul sediului, este Erou al Muncii Socialiste, site 3 colective de oameni ai muncii, printre care și întreprinderea de Aluminiu — un prestigiu parțener comercial pentru circa 44 de firme străine — deși și ele înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste.

În toate aceste mari realizări și în altele asemenea stă contribuția secretariatului general al partidului cu un ferment miraculos, ca o chemare a faptelor în stare să adune puterea brațelor și dăruirea, să aprindă arcul volutei al ideii, aceste prilejuri umane constituind forța uriașă a prezentului socialist românesc.

Nicolae Fulga

„Vremuri de glorie” — tablou de Gheorghe Ionită

Prin inimi de eroi

Prin inimi de eroi ne trece țara,
Cum o trecut prin milenarii timp.
Ni-i vîrsta tuturora primăvara,
Lubrarea noastră-i unic onetimp.

Prețuri Carpați care-văgăne țineri

Si apele tot limpezii în izvor,
Noi ce trăim pe gîli de pace liberi,
Asemeni lar simle sub tricolor.

Curajul nostru-i moștenire veche,

Prețuri a-nisăpăcirea din străbuni.
Deși viteji oriind fără perete,
Sintem ai Păcii renumiți tribuni.

Din gîndul bun noi sămîșim o leaptă,

Din orice leaptă e izbîndă-n plus.
Făcîndu-ne viața tot mai deoaptă
In țara lumii stăm cu fruntea sus.

Ne-am lăburit din pleuri a grădini

Cu strălucite flori de viitor,
Cum a vîsot Partidului de lumină
Și al țării noastre și demn Conducător.

Constantin Atomii

Poem de cinstire

Poem de cinstire înalt în omieșă
Pe frunte de țară: priviți-ne țară!
Pentru iubirea de ea ce reverberază
Curațe cristale, noi, compatrioți!

Să vedem Omagiu Cîmpoșului Tării

Și-n vers de laudare cu țări sălă cîntăm.
Din vîrf de Carpați pînă-n marginea Mării
Jurămînt de credință în noi să purtăm

Cum poartă pămîntul sămîșta spre soare

Din brațele ferușii spre rodul bogat,
Ași, înfrumîșă România de sărbătore
Pentru marea Patriei și Bîrbat.

Pentru CEAUȘESCU — poem de cinstire

Vîrșodot în Tera cu inimi curate.
Si împreună cu-bi țării noastre
Îi urăm bucurări: Multei ani, săndate!

Gen Cicalcan

Spre culmi călăuzitorul

Flutură-n vînt tricolorul, simbol dintedeoana
Muncii și demnității în țara amăriei,
Eșoria purpurie este ostia curuna
Erei socialiste în destinul României.

Ne restam cu grîi, cu dragoste agorai,

Înfrăgă nallune săvînd cu glas fierbinte,
Pe primul fiu al țării, pe-nțiiu Președinte,
Pe CEAUȘESCU — eroul spre culmi
călăuzitorul.

Ioan N. Dumitrescu

La mulți ani!

Cu libertatea —
In minte —
Steagul patriei
Înalt!

Steag de tînd,

De sărbătore,
De bucuria mea
culezătoare...

La mulți ani!

Mîrsoi de timp
românesc;
Tovarășul
Nicolae Ceaușescu —
numele
in care săl înfrăiesc...

Nicolae Sinești

Fireasca demnitate

Urmare din pag. 1

te alcătuirile ei, una dintre caracteristicile fundamentale ale acestui timp.

Îată, astăzi cum spunem la începutul însemnărilor de față, lucruri sînt de ferești pentru generația tîndă care nu a fost nevoită niciodată să apeleze la „fondurile speciale” ale bibliotecilor pentru a citi pe unul dintre marii noștri cărturari, care nu a fost nevoită niciodată să recurgă la tipare de împrumut pentru aplecerea unui act de cultură.

La temelja acestui firesc stau curajul politic, gîndirea profund patriotică, revoluționară ale comunistului care conduce de aproape un sfert

Conducător de țară

El e omul deplin, conducător de țară
visurile vin înii de la el să împrumute putere
ștuc de mine îi înfrăiește pe chip
iar patria în suflet i-aduce adiere.

mersu poartă adevărul ca pe o stea de veghe

coșula de dragostea sa ne sint luminate
pe șantiera viața clădește a nouă viață
pe sub săpăda-aceasta vin mugiuri spre
estete

sudarea pe țepi ne cunoaște

in ochii săl se svănește mersu a vreme bună
se-ștude cum raspiță pămîntul prin eroi
și versuri blinde picură din lună

In ionușia frumusețea primă și mai multă

putera
el pe țepi ne premește in inima sa mare
și țepi încetare dă clipei tot ce-i case
a țării sărbătore în noi și-n calendare

Radian Drăgoi

Ion Trif Pleșa

Dragostea de patrie

Flind capli credem că riul, ramul
de ochii meo sint mai presus de fire
și patria-i secretul din balsam
cu care mama-mi da nemărginire.

Semințele care le păstrăm tot anul

in loc ascuns, uscat, ca pe patrie,
la cupîndu-se secunță și-n lanul
de mai tîrziu dezlîntău oștirea

de mîini ale pămîntului, Mircea

copilului ce-am fost ducea sub pleoacă
de patrie de mine. Astăzi zarea
învîgîndăre și poartă peste ape

și peste munți încrederea-n iubire

și-i patria popor de roze, costă
plutire a unui nator, dans de mire
să-niminea, să-nlîncețe această

fecioră a istoriei, Strigărea

din rădăcini spre lăuce obia a-nocap
cuvîntul luminind unice
bărbatilor cu patrie. Aproape

de ochiul meo labarțurii lumii

ascunde-n alchimia sanore
mari gemăniții, flăcări minunii
de a trece înfră pururea prin ere.

De sintem țepi înfrînțari țepi țepi,

dă răgășim mersu în noi țepi
de-a în frumosi, și demni, și-adevărați
in dragostea de marea Românie.

De hatărim, împreună, destinul

acestei țări a pentru că în frunte
avem Cîmpoșului mașter, avem crișul
privirii sale, către pisc de munte

și-n țepi mari, erice, la fel,

avem Conducătorul înțelept
purînd al libertății sint drapei,
ai păcii semn de purpură pe piept.

Cristian Marin Petre

lanuarie

nesfîrșit de românesc

Din pridivalul său — Patrie
Ascultă cîcotele muntilor,
Vîntul Dunării și al Mării,
Vedă flămura curcubeeilor în tricolor
Și-n răsăle șoarelii
Aniversarea
Călii mai iubită fiu al țării,
Astru luminind în popor.

lanuarie nesfîrșit de românesc,

Azur în Filotea Patriei,
Speranțe împlinite, munții răsună
Călinele, văile, rîurile, cîmpia română
Tara sinstește cu sufletul
încărcat de speranțe și zbor
Un astru luminind în popor.

lanuarie nesfîrșit de românesc;

Sub stămă socialistă
Văzduhuri albastre, stejeri,
Prim care săvîm ERUL zilelor mari,
Inițial președinte sub zări de tricolor,
Un astru luminind în popor.

Mihai Păsculescu

Radu Felecan

Cu alese gînduri

Urmare din pag. 1

Într-o dată adevărul adevărat, eunostem prin ochii mamei înseși în cî drum am cîvîșăit, și zîdă se șterge de timp. Ne-am inserat, și cu cîte stărturi, cu cîte dăruire, de asemenea cîntăsem, pentru că drumul străbătut este un drum al propozii noastre bîngărit. Știm, de asemenea, unde am ajuns, în secolul și în viața și pe care poartă economică, morală-politică și socială în contemporaneitate. După cum știm unde, cum și în cîl timp vom înainta spre viitorul pe care ni l-am agorărit și ni-l agorăpim neînalt. În lumina marilor cîntări ale României se distîng, în oameni, în gîndurile și înfățișările lor, și în lîna de bolă ale unei alte emblematice și sensibile construcții, aceea a deosebită față de partid și țară, față de conducător. Răspunsul unei noi construcții istorice a unității indisolubile a oamenilor în jurul partidului și secretariatului său general, își găsește sărbătoreșca în țepi de muncă, de gîndire și creație care conștă mîndrie și demnitate, recunoștință și sălășitate revoluționară față de timpul trăit, hotărîte, simțate și dăruite în țepi de avem mai degrabă degrabă. Spre pînă în mare, de înaltă civilizație materială și spirituală îndemnată și rălăureșca secretarul general al partidului, spre afirmarea, în toate domeniile, a geniului creator al poporului. „Am gîndirea un drum lung, de țepi și marea, am înfră multe greutăți, înaintînd neabătut spre gîndurile înalte și luminoase ale civilizației comuniste. Am ajuns la mari înălțimi de pe care vedem ce minunate perspective avem! De la înălțimile la care am ajuns, spre secretarul general al partidului, scriem cu deplină încredere, înaltie, siguritate, învînoase care sint tot mai aproape și la care poporul nostru va ajunge prin muncă și activitate revoluționară, la deplină unitate, sub conducerea cîntărilor vitali și înfră țării naționale, PARTIDUL COMUNIST ROMÂN.”

Răspunsul la o asemenea înaltă chemare — care este a conștiinței patriotice, revoluționare — nu poate fi decât unanimită, după cum unanimită sint gîndurile și sentimentele prin care, în să învînoase, poporul, țara întregă se exprimă din adîncul inimii și urbeșă marelui Erou, conducătorului partidului și statului „La mulți ani!”

La mulți ani, spre gloria și fericirea întregii națiuni!

Ctitor la Donaris

Urmare din pag. 1

Iulie 1968, în momentul izvorilor, delegați reprezentînd masele muncitore din întreaga țară, oameni ai unui timp nou, născuți și afirmăți în țara dintre Carpați și Tarmul Buzin.

Pămînt în 1968, conștiința de patrie, conștiința și certitudinea unei istorii proprii, ale unei demnități, ale unei puteri de creație, care legitimează un eric național destina. Pe temelii celor gîndite, sperate și înfrăptite de înaintași prinse viață o nouă realitate economică, socială și umană. Împlinim Programul Partidului de înfrăre a societății socialiste multilaterale dezvoltate și înaintare spre comunism, semenii muncii, întreaga națiune conștă prezentului socialist al patriei dimensiunile unei impresionante feritități de idee și țepi, expresie în real al idealului comunist, a împlinirii luptelor revoluționare și democratice.

Preludiul și dîndul mai departe moștenirea luptei de liberare națională și socială a poporului nostru, bogățiile tradiției ale migrației muncitorești și socialiste, ei, comunistii și odată cu ei, tot fi acestui popor vîrșodot — care și-a întemeiat în urmă cu aproape șapte decenii partidul marilor sale născuți care, peste decenii, avea să devină sub conducerea secretariatului său general, centrul vital al întregii națiuni — Au înfrînțat și au înfrînțat înfrînțat, nevoia de autîndepărire, entuziasmul, victoriile ale pămîntului și ale apelor, complexa evoluție a istoriei contemporane, cu abnegație revoluționară, cu exemplară forță morală.

Din înfrînțarea turbuliu de observație al acestui lanuarie 1968, drumul străbătut spre înfrînțare și înfrînțare, cu întregul său dramatism, cu asprimea și gravitatea, cu înfrînțările, cu nevoia de nou, de calitate și eficiență, care niciodată nu au pus în cumpănă forța partidului, puterea sa de luptă.

Aici, în vîntul țepi de observație a istoriei, din anul și al libertății noastre, ochii și conștiința poporului român pătrășă înfrînțarea efortului de gîndire și faptă, pînda înfrînțării său Flu și Erou. Pătrășă puterea partidului — redată sieși prin înfrînțările Congrese — de a fi al acestui popor și a servi acestui popor și-a de înfrînțarea severă moștenire ale trecutului și

de veac destinele partidului și ale patriei, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Anii săl de luptă și muncă neobșăit, de creație, de împlinire, cu poporul român, pentru poporul român. Atitudine răspicată înfrînțare răspicată de puritate înfrînțare, într-o apărare omînescului din om, într-o apărare cerului de pace al planetei Pămînt.

Omagiindu-l la zi aniversară, omagiem fireasca demnitate în care se descăvîrșește lîna unită a țării. Adică, sentimentul suprem de a ne construi, acasă la noi, în spiritul idealurilor noastre, o viață și un viitor care să ne exprime deplin. Sentimentul de a gîndi și-a de putere de faptă gîndului în limba noastră. În limba română.

21 IANUARIE 1989

MARELE ERU AL PĂCII

O țară mîndră, liberă și demnă este, astăzi, România. Țară în care nume este rostit cu respect, cu stîmă și prețuire pe toate meridianele planetei. O țară al cărei nume rimează, în conștiința omenirii, cu nobilele valori ale păcii, prieteniei, colaborării. Iar dacă toate acestea ne apar acum ca lucruri firești, ca solide certitudini ale unui prezent cum nu s-a putut nicînd pe mînatul pămîntului de la Carpați, Dunăre și Marea Neagră, dacă România și-a schimbat, în nici un pătrar de veac, numele în renume, atunci toate acestea și încă multe alte prestigioase realizări se leagă, prin mil și mil de fire, de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, de cel care, adîmna unui cîrmac lucid și cuterător, conduce cu mîină sigură destinele națiunii noastre spre orizonturile luminoase ale socialismului și comunismului. Marea nu ne-a fost întotdeauna calmă, vînturi și uragane ni s-au așezat și nouă în cale, dar țara, ca o navă amiral, a navigat și a navighează mereu înainte, neabătut, mai mîndră, mai frumoasă, mai puternică. În istoricului forum al comuniștilor români, Partidul și Tara l-au ales, într-o pilchitoare unitate de gînd și de simțire, pe cel mai stimat și mai iubit fiu al națiunii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, spre a conduce România pe un drum nou, spre pîcșurile unor mari împliniri. S-a deschis astfel o epocă nouă în istoria noastră, o perioadă pe care mîndria și adîncă recunoștință o numim acum Epoca Nicolae Ceaușescu — de profunde transformări înnoitoare în toate sferele activităților umane, în viața politică și economică, în știință, învîmînt, cultură și artă. Toate acestea, la noi rîmîri și la noi alături calitative, într-o impresionantă operă constructivă, cu poporul și pentru popor. Gîndirea novatoare, științifică, îndrăzneală, a secretarului general al partidului a dat impulsuri decisive întregii societăți românești în mersul ei înainte. S-a plămîdit de fapt, chipul noi al României și, într-o firească prelungire peste fronturi și valențor, tradițiilor și optunilor noastre fundamentale de independență și progres, de pace și colaborare, s-a impus conștiinței planetei noua imagine a României. Acum cînd întreaga națiune română se pregătește să aducă fierbentele său omagiu marelui citor al României socialiste moderne, tovarășului Nicolae Ceaușescu, cu prilejul aniversării zilei de naștere și a îndelungatei și prodigioase sale activități revoluționare puse în slujba patriei și a omenirii, evocarea drumului parcurs de țara noastră în ultimii 24 de ani nu poate fi dissociat de strălucitul bilanț al politicii externe, o politică mereu deschisă spre lume, deschisă spre marile probleme ale timpului și purtînd pacea înconștientă a gîndirii și înclînării directe a conducătorului partidului și statului nostru în eforturile vizînd edificarea unui viitor pașnic și prosper, de independență și amplă colaborare internațională.

GINDIRE VIE, CREATOARE, INALȚ SPIRIT REVOLUȚIONAR

Militant revoluționar de o superioară esență umanistă, om politic dăruit trup și suflet patriei și poporului său, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adus și aduce contribuții de o inestimabilă valoare la îmbogățirea tezaurului de cunoaștere al umanității, la dezvoltarea gîndirii și acțiunii sociale politice contemporane. Alături de definierea unor concepte de uriasă însemnătate pentru devenirea liberă și demnă a României pe coordonatele progresului socialist — cum sînt cele privind societatea socialistă multilateral dezvoltată, rolul națiunii, democrația, conducerea de către partid a întregii societăți, proprietatea socialistă — tovarășul Nicolae Ceaușescu are contribuții de mare valoare, larg apreciate în lume, privind pacea și războiul în condițiile erei nucleare, principalele tendințe și contradicții de pe arena internațională, dimensiunile și căile de soluționare a crizei economice mondiale, cauzele perpetuării flagelului sărăciei și măsurile de aplicat în vederea lichidării acestuia, noua ordine politică și economică, democratizarea relațiilor dintre state, creșterea rolului și influenței Națiunilor Unite, rolul crescut al țării mici și mijlocii în lumea de azi, soluționarea exlusiv pașnică a diferendelor și problemelor litigioase, nou tip de solidaritate internațională, rolul popoarelor în dezvoltarea și înfrînarea istoriei, statutul actual al tinerii generații în eforturile de modelare a prezentului și viitorului civilizației umane etc. Aplicînd în mod creator materialismul dialectic și istoric la realitățile lumii contemporane, analizînd de pe poziții științifice evoluțiile și fenomenele vremurilor, aplicînd și extrăgînd de aici bazele teoretice de înestimabilă valoare, tovarășul Nicolae Ceaușescu a conferit politicii externe românești autoritatea competenței, și certitudinea unor opțiuni și demersuri aflate în deplin consens cu marile imperative ale progresului general al umanității, ale istoriei, cu interesele vitale și aspirațiile cele mai autentice ale poporului român, ale tuturor popoarelor, de pace, înțelegere și colaborare, de libertate și inde-

pendență. Pe o asemenea solidă bază conceptuală, politica externă promulguată de țara și statul nostru este astăzi o politică de înaltă autoritate și audiență planetară, este mereu validată de viață, de evoluțiile de pe arena mondială. De aici, interesul deosebit manifestat pe toate continentele față de vasta operă social-politică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, impresionanta audiență a acestuia în întreaga lume, concretizată prin cele peste 170 de volume dedicate gîndirii și acțiunii președintelui Nicolae Ceaușescu, publicate în peste 30 de limbi, între care toate limbile de circulație universală.

OBIECTIVUL SUPREM — ASIGURAREA DREPTULUI LA VIAȚĂ, LA VIITOR

Una dintre cele mai importante surse ale înaltului prestigiu planetar de care se bucură România socialistă, tovarășul Nicolae Ceaușescu, este, fără îndoială, strădania neprecupețită, inspirată de un autentic umanism revoluționar, pentru asigurarea dreptului suprem al popoarelor, al tinerii generații la viață, la pace, la o existență lipsită de înfricoșătoare amenințări a unui război pustitor. În frecvente ocazii, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia faptul că pentru realizarea minunatelor noastre planuri și programe de dezvoltare economică și socială, pentru înaintarea fermă a patriei pe calea unei noi împliniri, poporul român — ca de altfel popoarele lumii întregi — are nevoie de liniște și pace, de un climat internațional favorabil creației pașnice, schimbului de valori materiale și spirituale între națiuni. În condițiile existenței armelor nucleare, chimice, a altor arme de distrugere în masă, a căror utilizare ar putea trece în neant pentru toată civilizația umană, anulînd însăși ideea de viitor, tovarășul Nicolae Ceaușescu a elaborat teza pe care, în asemenea împrejurări, războiul este de neconceput, ca mijloc de soluționare a diferendelor naționale, ci, dimpotrivă, trebuind să fie exclus cu desăvîrșire din viața societății umane. Privind pacea ca pe o necesitate obiectivă, vitală, a dăinuirii civilizației, ca pe un drept imprescriptibil al ființei umane, tovarășul Nicolae Ceaușescu relevă faptul că lumea viitoare nu mai poate fi ciadită la umbra muniților de arme, că securitatea fiecărei națiuni poate fi asigurată numai prin reducerea continuă, hotărîtă, a nivelului înarmărilor, în perspectiva înfrînării unui program global de dezarmare nucleară, chimică și convențională, sub un control internațional strict. Această poziție a fost exprimată cu claritate de conducătorul partidului și statului nostru la finele anului trecut, în cuvîntarea rostită cu ocazia primirii reprezentanților corpului diplomatic acreditat la București: Pronunțîndu-se cu realism pentru corelarea procesului de dezarmare nucleară cu cel vizînd eliminarea armelor chimice și biologice de nimicire în masă, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia: „Trebuie — și pun această problemă cu întreaga răspundere, în numele poporului român — să ne gîndim cu toții ca viitorul lumii să fie un viitor din care să fie eliminate armele de distrugere în masă și chimice și biologice — să fie reduse armele convenționale, să se creeze condiții de siguranță și de deplină dezvoltare independentă a popoarelor, să se pună capăt cu desăvîrșire poliției de șantaj, de amenințări, de forță împotriva altor state”.

În acest spirit, Declarația Guvernului Republicii Socialiste România în legătură cu adoptarea documentului final al Conferinței de la Paris privind interzicerea armelor chimice, pornind de la imperativul asigurării unei securități egale pentru toate statele, acota în evidență hotărîrea țării noastre de a acționa pentru încheierea unui acord sau tratat de interzicere a producerii, folosirii și depozitării armelor chimice și a unui tratat general universal privind lichidarea armelor nucleare și a oricăror arme de distrugere în masă, încetarea producerii și experimentării acestora, care să intre în vigoare în același timp cu Convenția pentru interzicerea producerii, folosirii și depozitării armelor chimice.

Contribuții esențiale, cu valoare de pionierat, a avut și are președintele Nicolae Ceaușescu în inițierea și desfășurarea procesului de edificare a securității europene, de dezvoltare a colaborării multilaterale între țările continentului nostru. Într-o perioadă în care în viața Europei se resimează, cu acuitate consecințele perioadei de tristă faimă a „războiului rece”, președintele Nicolae Ceaușescu a jucat un rol esențial în procesul normalizării relațiilor politice dintre țările continentului, al consolidării destinderii, încrederii și înțelegerii. Președintele Nicolae Ceaușescu s-a numărat printre cei mai activi promotori ai ideii convocării unei conferințe general-europene pentru securitate și cooperare. În urma unor propuneri profund inovatoare, normele de procedură democratică ale Confe-

rinței de la Helsinki — consensul și principiul rotației — au fost încorporate ca elemente esențiale în practica de lucru a procesului CSCE, țara noastră aducîndu-și în egală măsură contribuții substanțiale la îmbogățirea conținutului actului final, la desfășurarea reuniunilor ulterioare. Pe această linie a unor preocupări consecutive și constructive se înscrie și activitatea României la reuniunea general-europeană de la Viena, care și-a încheiat recent lucrările, unde țara noastră a propus o serie de măsuri vizînd toate cele trei componente de bază ale procesului CSCE — dezarmarea militară și dezarmarea, cooperarea economică și tehnico-științifică, problemele de ordin umanitar. În acest din urmă domeniu, dînd expresie unanimului politicii externe românești în anii glorioși al Epocii Nicolae Ceaușescu, țara noastră a avansat numeroase propuneri privind, în esență, asigurarea unor drepturi fundamentale pentru toți cetățenii țărilor participante, cum ar fi dreptul la muncă, la formare profesională și educație, dreptul la o locuință adecvată, la o viață demnă. În condițiile în care documentul final al reuniunii nu a reflectat în mod corespunzător aceste valoroase propuneri și în care au fost incluse alte măsuri inacceptabile, care nu sînt în concordanță cu principiile convenite la Helsinki, cu realitățile epocii, deschizînd calea amestecului în treburile interne și revenirea la realități perimate, delegația țării noastre a subliniat că România nu își asumă nici un angajament final la care a prezentat amendamente, care nu au fost acceptate, prevederi pe care le consideră necorespunzătoare. Aprecînd însă că, pe ansamblu, documentul cuprinde prevederi importante deosebite în ceea ce privește aspectele militare și ale cooperării economice, România și-a exprimat și în acest cadru hotărîrea sale de a contribui și în viitor — așa cum a făcut-o cu perseverență și pînă acum — la dezvoltarea colaborării, întărirea încrederii și securității, la edificarea unei Europe unite, care să aibă un rol tot mai important în dezvoltarea generală a lumii contemporane.

Atasamentul neclintit al României socialiste, al tovarășului Nicolae Ceaușescu la nobilele obiective ale păcii își află o elocventă concretizare în bogata activitate desfășurată de țara noastră la Națiunile Unite, forum universal care a consensat importante propuneri și inițiative românești destinate dezarmării, canalizării uriașelor resurse iriesite în prezent în competiția militară spre sectoare ale activităților pașnice, soluționării pe cale exclusiv pașnică a problemelor litigioase dintre state. Un impresionant fond de inițiativă politică a țării și a președintelui Nicolae Ceaușescu dedicat unei finalități practice nobile — apărarea omului și a omenirii de o catastrofă devastatoare — deschiderea unei noi perspective în evoluția civilizației spre orizonturile milenului trei, într-o lume despoartată de violență, și nedreptate, într-o lume pașnică și prosperă, mai fericită, mai bună.

PRIETENIE ȘI COLABORARE

Dinamismul fără precedent imprimat politicii externe românești de tovarășul Nicolae Ceaușescu, al glorioșii sale activități de la Congresul al IX-lea al partidului, este ilustrat și se poate de semnificativ și de dezvoltare impetuoasă a relațiilor externe ale României. Astăzi, țara noastră întreține fructuoase relații de prietenie și colaborare multilaterală cu 155 de state de pe toate continentele, cu imensa majoritate a statelor planetei, fără deosebire de orînduire socială, potențial economic sau militar. Săltul este într-adevăr spectaculos dacă luăm seama de faptul că în 1947 România avea relații cu numai 25 de state, iar în 1965, anul Congresului al IX-lea, cu 67 de state. Un rol deosebit de maximă însemnătate a avut și are în acest popor procesul promovării consecventă și practice dialogului la cel mai înalt nivel. Strălucite solii de pace și prietenie purtate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu în țări din Europa, Asia, Africa, America de Nord și de Sud, Australia au marcat de fiecare dată momente de profundă semnificație pentru dezvoltarea relațiilor României cu alte state în plan politic, economic, tehnico-științific, cultural și în alte domenii. În egală măsură, prin principiile calitative superioare, ale legalității internaționale, pe care se întemeiază raporturile externe ale țării noastre cu toate statele, fără excepție, prin bogatul conținut politic al documentelor bilaterale convenite sau semnate la nivel înalt, înțînirile și convorbirile conducătorului partidului și statului nostru cu liderii politici din lumea întreagă au reprezentat evenimente cu largi ecouri internaționale, contribuții efective la întărirea climatului de înțelegere și colaborare, la nobila cauză a păcii și securității.

Tabloul de Etlmie Modică

UN INALȚ ȘI BINEMERITAT PRESTIGIU PLANETAR

Contribuțiile de mare valoare ale tovarășului Nicolae Ceaușescu la îmbogățirea patrimoniului gîndirii și practicii revoluționare, acțiunile sale neobosite puse în slujba edificării unui viitor luminos pentru toate popoarele, de pace și independență, se bucură, pe toate meridianele de caldă prețuire a popoarelor, a opiniei publice, a unor ilustre personalități ale vieții politice și culturale-științifice. În conștiința lumii de astăzi, președintele Nicolae Ceaușescu și-a cîștigat, prin gînd și faptă, un loc de prim-plan, statutul unei personalități exemplare prin tot ceea ce reprezintă pentru poporul său, pentru întreaga omenire, pentru dăinuirea în pace a civilizației. Elocvente expresii ale atîmii și alesele prețurii sînt și cuvintele calde și sincere rostită sau scrise la adresa personalității prestigioase a tovarășului Nicolae Ceaușescu, mare Eru al Păcii planetei, militanți neobosiți pentru triumful celor mai ardoare idealuri și aspirații de mai bine ale tuturor popoarelor.

Astfel, în cadrul festivității ce a avut loc la Berlin, în cursul lunii noiembrie anul trecut, cu prilejul înmînării tovarășului Nicolae Ceaușescu a Ordinului „Karl Marx” — cel mai înalt ordin de stat al R.D.G. — tovarășul Erich Honecker, secretar general al C.C. al P.S.D.G., președintele Consiliului de Stat al R.D.G. sublinia: „Conferința-vă Ordinul „Karl Marx” — onorăm, totodată, strălucita dumneavoastră activitate în domeniul colaborării internaționale, contribuția pe care o aduceți la înfrînarea pașnică a sistemelor sociale pentru o lume fără arme nucleare și fără arme de distrugere în masă.”

Tot anul trecut, în octombrie, la ceremonia de la Phenian a conferirii tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu a titlului de „Doctor Honoris Causa”, Li Giang Ok, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.C., vicepreședinte al R.P.D. Coreene, președintele Comitetului de stat pentru atribuția de titluri științifice, releva: „Dumneavoastră, stimate tovarășe președinte, personalitate preeminentă a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, militați activ pentru respectarea suveranității, întărirea unității și coeziunii țărilor socialiste și a mișcării comuniste internaționale pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare cu toate forțele progresiste din lume, pe baza principiilor egalității depline în drepturi, respectării independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne. Încălțat militanți al păcii, luptați activ, în varșe președinte, pentru apărarea păcii și securității în Europa și în lume, împotriva imperialismului și războiului, pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii și bunel vecinătăți, lipsită de arme nucleare și chimice, fără baze militare străine.”

În volumul intitulat Socialismul nresdin-

telul Nicolae Ceaușescu, apărut în Ianuarie 1988 în Italia și sernat de cunoscutul esist politic, scriitor și ziarist Ugo Ragazzino, autorul relevă: „România, președintele Nicolae Ceaușescu și-au legat strîns numele de acțiunile cele mai îndrăznețe pe planul politicii internaționale, al dezarmării, al păcii, al cooperării cu toate statele lumii, indiferent de orînduire. În ceea ce privește dezarmarea, în primul rînd dezarmarea nucleară, precum și înțelegerea la care s-a ajuns în ultima vreme, ar trebui să se aibă în vedere că, de peste 20 de ani, pornind de la realitățile lumii contemporane, președintele României acționează persoanal în direcția opririi cursului înarmărilor, a reducerii armelor nucleare pînă la cel mai scăzut nivel, a diminuării bugetelor militare, dînd exemplu concret prin referendumul din noiembrie 1986, prin care poporul român și-a exprimat acordul cu reducerea cu 5 la sută a armamentului, a sectivelor și cheltuielilor militare ale țării, chemînd alte state și popoare să-i urmeze exemplul. Președintele Nicolae Ceaușescu poartă fi mîndru de faptul că marile puteri, țările industrializate, țările membre ale celor două blocuri militare se arată tot mai înclinate să se azeze la masa tratatelor și să adopte propunerile formulate, fără rîgaz, de Româniea în toți acești ani.”

„Capacitatea sa de a discuta în mod deschis, netensionat, cu guvernele aflate în rivalitate i-a conferit lui Nicolae Ceaușescu un loc deosebit în diplomația internațională” — se arată în prefața semnă de cunoscutul om politic israelian Abba Eban, la volumul, apărut în Ianuarie 1988, în Israel, cu titlul Omagiu președintelui Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu.

„Problematica dezarmării — notează publicistul mexican Carlos Estrada Long, în prefața la volumul apărut în Mexic, anul trecut, sub titlul Nicolae Ceaușescu. Dezarmarea — necesitate vitală a înțegrii omenii — interesează, prin această prismă, cum este și firesc, întreaga umanitate și nu poate decît să suscite interesul cel mai larg al opiniei publice mexicane, care va reagă în gîndirea politică a președintelui Nicolae Ceaușescu, în propunerile și demersurile sale, multe puncte de interfezență, un răspuns fericit la propunerea preocupării ei eforturi în favoarea păcii, pentru eliminarea războiului și conflictelor din frînțmînta noastră aric geografică.”

În prefața la volumul apărut în Tunisia anul trecut, sub titlul Președintele României, Nicolae Ceaușescu. Eminentă contribuție la defînirea unei noi ordini economice internaționale, publicistul Mustapha Fersi relevă: „Bogăția de idei a concepției președintelui Nicolae Ceaușescu despre o nouă ordine economică internațională reflectă o concepție bine încheată, de largă respirație și perspectivă, o gîndire pătrunzătoare, un acut simț al istoriei și o înaltă responsabilitate politică.”

Gh. Mureșan

REVISTA STRĂINĂ

● LA SCURGEREA A APROAPE TREISPREZECE ANI de la moartea marelui actor francez Jean Gabin (a decedat la 13 octombrie 1976) scrie lui, Dominique Gabin, a acordat un interviu revistei pariziene „Paris Match”, din care reproducem cîteva pasaje.

— Cum a fost viața dv. cu Jean Gabin ?

— Era un om de casă. Mi plăcea să stea cîț mai mult acasă. Cînd se întorcea de la studio îl plăcea să stea în fața televizorului în a pHărel de whiskey sau vin alb. Despre film vorbea foarte rar, numai atunci cînd se întorcea de la studio și cînd nu-l reușea ceva. Nu era greu să-ți dai seama de acest lucru. Imi povestea tot în timpul pauzei apoi discutam. Uneori își dădea seama că a mers prea departe, că s-a înțeles, atunci era de părere că dreptatea este de partea lui dar că ceilalți nu-l înțeleg.

— Recunoștea cînd greșea ?

— Nu, niciodată. Nu recunoștea dar se purta în așa fel încît ceilalți să-și dea seama că este conștient că a greșit. Cînd lucra la studio telefonam acasă pentru a întreba ce avem la cină... După cîin cîteva presa sau se uită la televizor.

— Avea mulți prieteni ?

— Nu, era un mare singuratic. Prietenii lui au fost Audard, care îi scria dialogurile, Gilles Granier, producătorul Jacques Barre, Lino Ventura, Simonin. Îi adora pe Fernandel, îl plăcea enorm, îl bucuria lui de a-l trăi caracterul lui de om al Sudului. Era opusul lui și asta îl fascina. Îi sembla, de asemenea, pe Jean Paul Belmondo cu care discutam adesea despre sport, în special despre box. Îi lubea, de asemenea, pe Alain Delon căruia nu-i sunea altfel decît „pusțiu”.

— Care film al lui Gabin v-a plăcut cel mai mult ?

— „Pisica” (Le chat). A fost prima și ultima dată cînd a jucat cu Simone Signoret. „Pisica” a fost un film remarcabil chiar dacă a fost trist și plin de disperare...

● UITAT O VREMÉ, RAYMOND RADIGUET (1903—1982) copilul minune al literaturii franceze, a fost redus în atenția cititorilor odată cu adaptarea pentru ecran a primului său roman, „Diavolul în om”, apărut în 1973, sub titlul „Frumusețea diavolului” cu Gerard Philippe în rolul titular. A început apoi să fie citit și cel de al doilea roman al său, „Bal la contele d'Orgel”, apărut în anul 1974, după moartea scriitorului. Recentă redităre a ultimului său roman a făcut ca personalitatea lui Radiguet să fie din nou prezentă în paginile presii literare franceze.

Raymond Radiguet a fost prieten apropiat a lui Jean Cocteau, care l-a facilitat intrarea în lumea literară a lui Cocteau și a pariziene de la începutul secolului. Romanele lui sînt dominate de relațiile bărbat-femeie, de fiecare dată în ipostază provocatoare față de convențiile sociale. Tema dragostei interzise se află și la baza romanului „Bal la contele d'Orgel”.

În creația sa Raymond Radiguet folosește elemente de realism psihologic, el sondază locurile cele mai intime și tainice ale sufletului omenesc, în pofida stilului său care amintește exactitatea clasică astfel încît ai impresia că este vorba despre o emisiune de știri despre situația și starea erilor.

Raymond Radiguet a murit la numai douăzeci de ani fără a-și fi putut dezvolta extraordinarul său talent. Cu toate acestea, creația lui este destul de vastă. În afară de cele două romane amintite el a mai scris o piesă de teatru într-un act și o nouă erotică, ambele apărute recent, odată cu reditarea romanului „Bal la contele d'Orgel”.

● ÎN ANUL 1972 PROZATORUL CER JAN SUCHI a publicat o nouă lucrare remarcabilă intitulată „Paru pe dragoste”. Este povestea de dragoste a unei fete germane rămasă în Cehia după terminarea celui de al doilea război mondial și care, în pofida despărțirii de bărbatul ei ceh, reușește să se adapteze împreună cu cei doi copii ai săi, vîieți între oameni care degi au o altă limbă maternă și sînt prieteni și camarazi buni.

La sfîrșitul lui 1987 Jan Suchi a publicat o nouă poveste de dragoste, tot într-un bărbat ceh și o femeie germană, intitulată „Îndrăgostii pe viață”. Suchi nu a scris încă doar o altă poveste de dragoste. Dacă în „Paru pe dragoste” el a surprins în sens larg destinele generației sale combinatele cu anumite elemente autobiografice, în centrul noii sale, nuvele se află generația părinților. Forța morală a eroinei sale este surprinsă în interdependența strictă cu evenimentele epocii, de aceea este o măturie prețioasă despre conștiința unor oameni obișnuiți în împrejurări mai puțin obișnuite.

Lectura „Îndrăgostii pe viață” nu poate să nu ne ducă cu gîndul la romanul lui Jan Suchi „Romeo, Julietta și Imperiul”, cunoscut în intr-o traducere de Jean Suchi și în limba română de Jean Grosu, care s-a impus în primul rînd prin arta sugrării sentimentelor celor mai profunde de fondul necesității unor relații egale și libere între oameni. Avînd în vedere că Jan Suchi privește această problemă în lesătura strîină cu formarea caracterului uman, prin prisma experienței istorice, înțelegi că o astfel de realitate nu putea fi surprinsă decît pe fondul unei autentice și răscuțitoare povesti de dragoste.

● ED MEBAIN ESTE UNUL DINTRE CEI MAI REPREZENTATIVI SCRITORII AMERICANI DE LITERATURĂ POLITICĂ. Originar din Italia, și-a stabilit cu ani în urmă în Statele Unite unde a lucrat mult ani în calitate de comisar la Circumscripția și de polițier în New York. În acest post, el a avut ocazia să vină în contact, să rezolve numeroase cazuri din care și-a luat substanța pentru volumele sale cărți.

Ultima creație a lui Ed MeBain este romanul „Zăpadă” în care apar — ca și în celelalte lucrări ale sale — comisarii Steve Carella și colaboratorii săi, care reușesc totdeauna, cu mari eforturi și făcînd risipă de energie și inteligență, să-și prindă pe rău-

factori. În desfășurarea acțiunii romanului, care își propune să dezvăluie aspecte semnificative din lupta politiei americane împotriva traficantilor de droguri nu se întîlnesc numai indivizi din „Subteran” ci și personalități din înalta societate americană.

● BOCAT ȘI DIVERS CONȚINUTUL ULTIMULUI NIMAR APĂRUT (în limba română) al revistei „Lotus” este o traducere de Asociația Scriitorilor Afro-Asiatci. După edițiunile „Scriitorii și pacea”, semnat de Zin Abied Fatrah, redactorul șef al revistei, urmează un mîncuș de proză scurtă în cadrul căreia semnează, între alții: Tcheyeya U Tam'Si (Congo), Ibrahim Abdel Megid (Egipt), Bisham Sahni (India), Hadia Said (Ihban), Mohamed Herraie (Maroc), Djibril Tamstr Niane (Niger), Gunasara Arria (Senegal), Dalal Salem (Siria) și Ali Deb (Tunisi).

Nu mai puțin interesant și divers, din punctul de vedere al țărilor reprezentate, este și parcul din revistă consacrat poeziei, în cadrul căreia își aduce contribuția poezii consacrată sau mai puțin cunoscută din Afganistan, Algeria, Camerun, Etiopia, Gabon, Ghana, Irak, Mauritania, Mongolia, Senegal, Somalia, Sri Lanka, Siria, Tunis și Zair.

Continuînd o frumoasă tradiție, revista pune la dispoziția cititorilor săi un grupaj de reproduceri după lucrări de artă plastică realizate de artiști

dintr-un mare număr de țări ale lumii a treia, măturie a unei mari varietăți de stiluri și moduri de interpretare a realității, a rafinamentului artistic alius de creatori de frumos din aceste țări. Reproducerea ilustrațiilor este susținută de criticii de artă Emod Haleem în studiul intitulat „Pictorii din Africa și Asia”.

● NOUL ROMAN AL ITALIANULUI EMILIO SALGARI se numește „Corsarul negru”. Este o carte înclînată, cu aromă romantică pe ai cărui fundal istoric se deslează lupta corsarilor și lupilor de mare împotriva colonizatorilor spanioli în secolul al XVII-lea, în special al Corsarului negru, un nobil italian al cărui eros îl constituie războiul pentru cucerirea mîslăvescă a fraților săi de către spanioli.

● LA ACEEAȘI ÎNTRERARE NU DOU EXISTA DE LA RĂSPUNSURI UNEI PENTRU ADULTII, CELĂLAT PENTRU COPIL, sustine scriitoarea psiholog sovietică Irina Medvedieva în volumul său recent apărut și intitulat „Săpate prin sălcii”. Acesta a fost mobilul care a determinat-o să scrie această carte, pornind de la marelui număr de scrisori primite la redacția revistei „Pionierskaja pravda” de la numeroși copii sovietici.

Volumul, țără a fi o lucrare de specialitate — cuprinde răspunsuri la primul rînd aspecte legate ale lumii copiilor, dar în primul rînd aspecte legate de înțelegerea categoriei de bine și de rău, văzute prin prisma copiilor. Autorea îl ajută pe copil să deosebească minciuna de fantezie și imaginație, să înțeleagă răul imens pe care adăvărul îl are, trebuie să-și aibă în întreaga viață a omului, începînd cu vîrsta cea mai fragedă.

Luceafărul
Revistă editată de
UNIUNEA SCRITORILOR
din REPUBLICA SOCIALISTA
ROMÂNIA

Redactor șef:
Nicolae Dan Frunteleță
Mikol Ungheanu (redactor șef
adjunct), R. I. Zăinescu
(secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA: București, Piața Scintei nr. 1, tel. 17.32.09
ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50.74.90
Tiparul executat la:
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘTIINȚE